

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

25 iunie 2020*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Politica în domeniul azilului și al migrației – Proceduri comune de acordare și de retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 6 – Accesul la procedură – Înaintarea unei cereri de protecție internațională la o autoritate competentă în temeiul dreptului național să înregistreze astfel de cereri – Înaintarea unei cereri la alte autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente, în temeiul dreptului național, să le înregistreze – Noțiunea de «alte autorități» – Articolul 26 – Reținerea – Standarde pentru primirea solicitanților de protecție internațională – Directiva 2013/33/UE – Articolul 8 – Plasare în detenție a solicitantului – Motive de plasare – Decizie de plasare în detenție a unui solicitant pentru motivul lipsei de locuri de cazare într-un centru de cazare umanitară”

În cauza C-36/20 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana, Spania), prin decizia din 20 ianuarie 2020, primită de Curte la 25 ianuarie 2020, în procedura privind

VL,

cu participarea:

Ministerio Fiscal,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras, președinte de cameră, domnii S. Rodin și D. Šváby (raportor), doamna K. Jürimäe și domnul N. Piçarra, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna M. M. Ferreira, administratoare,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru VL, de M. T. Macías Reyes, abogada;
- pentru Ministerio Fiscal, de T. García García;

* Limba de procedură: spaniola.

- pentru guvernul spaniol, de S. Centeno Huerta, în calitate de agent;
  - pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande și de I. Galindo Martín, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 aprilie 2020,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf și a articolului 26 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), precum și a articolului 8 din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri privind plasarea în detenție a lui VL și privind cererea de protecție internațională introdusă de acesta cu ocazia respectivă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2008/115/CE

- 3 Considerentul (9) al Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO 2008, L 348, p. 98) are următorul cuprins:

„În conformitate cu Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat [(JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242)], un resortisant al unei țări terțe care a făcut o cerere de azil într-un stat membru nu ar trebui considerat ca aflându-se în situație de ședere ilegală pe teritoriul statului membru respectiv până la intrarea în vigoare a unei decizii negative cu privire la cerere sau a unei decizii de încetare a dreptului de ședere în calitate de solicitant de azil.”

- 4 Intitulat „Domeniul de aplicare”, articolul 2 din Directiva 2008/115 prevede la alineatul (1):
„Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru.”

- 5 Articolul 6 din această directivă, care are ca obiect „[d]ecizia de returnare”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre emit o decizie de returnare împotriva oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la alineatele (2)-(5).”

- 6 Articolul 15 din directiva menționată, intitulat „Luarea în custodie publică”, care figurează în capitolul IV din aceasta, el însuși intitulat „Luarea în custodie publică în scopul îndepărtării”, prevede la alineatul (1):

„Cu excepția cazului în care se pot aplica în mod eficient alte măsuri suficiente, dar mai puțin coercitive, într-un caz concret, statele membre pot ține în custodie publică un resortisant al unei țări terțe care face obiectul unor proceduri de returnare doar în vederea pregătirii procesului de returnare și/sau în vederea desfășurării procesului de îndepărtare, în special în cazul în care:

- (a) există riscul de sustragere, sau
- (b) resortisantul în cauză al unei țări terțe evită sau împiedică pregătirea returnării sau procesul de îndepărtare.

Orice măsură de luare în custodie publică este pentru o perioadă cât mai scurtă cu putință și se menține numai pe durata desfășurării și executării, în mod adecvat, a dispozițiilor de îndepărtare.”

Directiva 2013/32

- 7 Considerentele (8), (12), (18), (20) și (25)-(28) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(8) Consiliul European, cu ocazia reuniunii sale din 10-11 decembrie 2009, a adoptat Programul de la Stockholm care a reconfirmat angajamentul pentru obiectivul de a institui până în 2012 un spațiu comun de protecție și solidaritate, bazat pe o procedură de azil comună și pe un statut uniform pentru cei cărora li s-a acordat protecție internațională, în temeiul unor standarde ridicate de protecție și al unor proceduri echitabile și eficiente. Programul de la Stockholm a afirmat că persoanelor care au nevoie de protecție internațională trebuie să li se asigure accesul la proceduri de azil sigure și eficiente din punct de vedere juridic. În conformitate cu Programul de la Stockholm, persoanelor ar trebui să li se ofere același tratament în ceea ce privește măsurile procedurale și determinarea statutului indiferent de statul membru în care își depun cererea de azil. Obiectivul este de a oferi un tratament identic și aceleași rezultate pentru cazuri similare.

[...]

(12) Obiectivul principal al prezentei directive este de a dezvolta în continuare standarde pentru procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, în vederea instituirii unei proceduri comune de azil în Uniune.

[...]

(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională, fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[...]

(20) În circumstanțe bine definite, atunci când este probabil ca o cerere să nu fie fondată sau atunci când există preocupări serioase privind securitatea națională sau ordinea publică, statele membre ar trebui să poată să accelereze procedura de examinare, în special prin introducerea unor termene mai scurte, dar rezonabile, pentru anumite etape procedurale, fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete și accesului efectiv al solicitantului la principiile și garanțiile de bază prevăzute de prezenta directivă.

[...]

- (25) În interesul unei corecte recunoașteri a acelor persoane care au nevoie de protecție ca refugiați în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva sau ca persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii. În plus, pe parcursul procedurii în cadrul căreia este examinată o cerere de protecție internațională, în mod normal, solicitantul ar trebui să beneficieze cel puțin de dreptul de a rămâne pe teritoriu până când autoritatea decizională adoptă o decizie, de acces la serviciile unui interpret pentru a-și prezenta argumentele în cazul în care este intervievat de autorități, de posibilitatea de a comunica cu un reprezentant al Înalțului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) și cu organizațiile care oferă consultanță sau consiliere solicitanților de protecție internațională, de dreptul la notificarea corectă a unei decizii și de o motivare a deciziei respective în drept și în fapt, de posibilitatea de a consulta un consilier juridic sau un alt tip de consilier, de dreptul de a fi informat despre situația sa juridică în momente decisive din cursul procedurii, într-o limbă pe care o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege, și, în cazul unei decizii negative, de dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești.
- (26) În vederea asigurării unui acces efectiv la procedura de examinare, funcționarii care vin în primul rând în contact cu persoane care solicită protecție internațională, în special aceia care desfășoară activități de supraveghere a frontierelor terestre sau maritime sau care efectuează controale la frontieră, ar trebui să primească informații relevante și să beneficieze de formarea necesară privind modul de recunoaștere și de tratare a cererilor de protecție internațională, *inter alia*, ținând seama în mod adecvat de orientările relevante elaborate de [Biroul European de Sprijin pentru Azil (BESA)]. Aceștia ar trebui să poată furniza resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care sunt prezenți pe teritoriu, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, și care solicită protecție internațională, informațiile relevante referitoare la locul și modalitățile de prezentare a cererilor de protecție internațională. Atunci când respectivele persoane se află în apele teritoriale ale unui stat membru, acestea ar trebui debarcate, iar cererile lor ar trebui analizate în conformitate cu prezenta directivă.
- (27) Dat fiind faptul că resortisanții țărilor terțe și apatrizii care și-au exprimat dorința de a solicita protecție internațională sunt solicitanți de protecție internațională, aceștia ar trebui să se conformeze obligațiilor și ar trebui să beneficieze de drepturi în temeiul prezentei directive și al Directivei [2013/33]. În acest sens, statele membre ar trebui să înregistreze cât mai rapid posibil faptul că respectivele persoane sunt solicitanți de protecție internațională.
- (28) Pentru a facilita accesul la procedura de examinare la punctele de trecere a frontierei și în locurile de reținere, ar trebui să se furnizeze informații cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională. Ar trebui să se asigure, prin intermediul serviciilor de interpretare, comunicarea de bază necesară pentru a permite autorităților competente să înțeleagă dacă persoanele doresc să solicite protecție internațională.”

8 Articolul 1 din Directiva 2013/32, intitulat „Scop”, este formulat după cum urmează:

„Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)].”

9 Intitulat „Definiții”, articolul 2 din Directiva 2013/32 prevede:

„În sensul prezentei directive:

[...]

(b) «cerere de protecție internațională» sau «cerere» înseamnă cererea depusă [a se citi «înaintată»] de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei [2011/95] și care poate fi cerut separat;

(c) «solicitant» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a depus o cerere de protecție internațională cu privire la care nu a fost adoptată încă o decizie finală;

[...]

(f) «autoritate decizională» înseamnă orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri;

[...]”

10 Articolul 3 din Directiva 2013/32, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Prezenta directivă se aplică tuturor cererilor de protecție internațională depuse [a se citi «înaintate»] pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii protecției internaționale.”

11 Intitulat „Autorități responsabile”, articolul 4 din această directivă prevede la alineatul (1):

„Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă. Statele membre se asigură că autoritatea dispune de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezenta directivă.”

12 Articolul 6 din directiva menționată, intitulat „Accesul la procedură”, are următorul cuprins:

„(1) Atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea [a se citi «înaintarea»] cererii.

Dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de 6 zile lucrătoare de la depunerea [a se citi «înaintarea»] cererii.

Statele membre se asigură că respectivele autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, precum poliția și polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere, au informațiile relevante și că personalul acestora beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a informa solicitanții cu privire la locul și modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.

(2) Statele membre se asigură că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil. În situația în care solicitantul nu își depune cererea, statele membre pot aplica articolul 28 în mod corespunzător.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre pot solicita ca cererile de protecție internațională să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(4) În pofida alineatului (3), se consideră că s-a depus o cerere de protecție internațională din momentul în care un formular trimis de solicitant sau, în situația în care se prevede astfel în legislația internă, un raport oficial a parvenit autorităților competente ale statului membru vizat.

(5) În cazul în care cererile simultane de protecție internațională din partea unui număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi fac, în practică, foarte dificilă respectarea termenului prevăzut la alineatul (1), statele membre pot să prevadă ca termenul să fie prelungit la 10 zile lucrătoare.”

- 13 Intitulat „Informarea și consilierea la locurile de reținere și la punctele de trecere a frontierei”, articolul 8 din aceeași directivă prevede la alineatul (1):

„În situația în care există indicații cu privire la faptul că resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi ținuți în locuri de reținere sau care se află la puncte de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe, ar dori să introducă [a se citi «să înainteze»] o cerere de protecție internațională, statele membre le furnizează informații cu privire la posibilitatea de a face acest lucru. În respectivele locuri de reținere și puncte de trecere a frontierei, statele membre fac aranjamente pentru asigurarea de interpretare în măsura în care este necesar pentru facilitarea accesului la procedura de azil referitoare la protecția internațională.”

- 14 Articolul 26 din Directiva 2013/32, care se referă la „[r]eținere”, prevede:

„(1) Statele membre nu pot reține o persoană exclusiv pe motiv că aceasta solicită protecție internațională. Motivele și condițiile reținerii, precum și garanțiile aflate la dispoziția solicitanților de protecție internațională reținuți sunt conforme cu Directiva [2013/33].

(2) În cazul în care un solicitant de protecție internațională este reținut, statele membre se asigură că există posibilitatea unui control judiciar rapid, în conformitate cu Directiva [2013/33].”

- 15 Articolul 38 din această directivă, intitulat „Conceptul de țară terță sigură”, enunță la alineatul (1):

„Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că, în țara terță respectivă, un solicitant de protecție internațională va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:

[...]

(b) nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva [2011/95];

[...]”

Directiva 2013/33

16 Considerentele (15) și (20) ale Directivei 2013/33 au următorul cuprins:

„(15) Măsura plasării în detenție a solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul fundamental conform căruia o persoană nu ar trebui să fie supusă unei măsuri de detenție pentru unicul motiv că solicită protecție internațională, în special în conformitate cu obligațiile juridice internaționale ale statelor membre și cu articolul 31 din Convenția de la Geneva. Solicitanții pot fi plasați în detenție numai în condiții excepționale, foarte clar definite, prevăzute de prezenta directivă și respectând principiile] necesității și proporționalității cu privire atât la modalitatea, cât și la scopul unei astfel de detenții. Un solicitant aflat în detenție ar trebui să aibă acces efectiv la garanțiile procedurale necesare, precum introducerea unei căi de atac în fața unei autorități judiciare naționale.

[...]

(20) În vederea unei mai bune asigurări a integrității fizice și psihologice a solicitanților, detenția ar trebui să fie o ultimă soluție și poate fi aplicată numai după ce au fost examinate în mod corespunzător toate măsurile neprivative de libertate alternative detenției. Orice măsură alternativă detenției trebuie să respecte drepturile fundamentale ale omului ale solicitanților.”

17 Potrivit articolului 2 din această directivă, intitulat „Definiții”:

„În sensul prezentei directive:

(a) «cerere de protecție internațională» înseamnă o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (h) din Directiva [2011/95];

(b) «solicitant» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a făcut [a se citi «a înaintat»] o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a pronunțat încă o hotărâre definitivă;

[...]”

18 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Prezenta directivă se aplică tuturor resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care depun o cerere de protecție internațională pe teritoriul unui stat membru, inclusiv la frontiera, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale unui stat membru, cât timp aceștia sunt autorizați să rămână pe teritoriul respectiv în calitate de solicitanți, precum și membrilor familiilor acestora, în cazul în care sunt incluși în cererea de protecție internațională respectivă, în conformitate cu dreptul intern.”

19 În conformitate cu articolul 8 din această directivă, care se referă la „[d]etenție”:

„(1) Statele membre nu plasează o persoană în detenție pentru unicul motiv că aceasta este un solicitant în conformitate cu Directiva [2013/32].

(2) Atunci când se dovedește a fi necesar și pe baza analizei individuale a fiecărui caz în parte, statele membre pot plasa un solicitant în detenție, în cazul în care nu se pot aplica efectiv măsuri mai puțin coercitive.

(3) Un solicitant poate fi plasat în detenție numai în următoarele situații:

(a) pentru a stabili sau verifica identitatea sau cetățenia acestuia;

- (b) pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținute fără a se lua măsura detenției, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului;
- (c) pentru a decide, în cadrul unei proceduri, asupra dreptului solicitantului de a intra pe teritoriu;
- (d) în cazul în care acesta este plasat în detenție, supus procedurii de returnare, în temeiul Directivei [2008/115], în vederea pregătirii returnării și/sau a desfășurării procesului de îndepărtare și în cazul în care statul membru respectiv poate demonstra, pe baza unor criterii obiective, inclusiv faptul că acesta a avut deja posibilitatea să aibă acces la procedura de azil, că există motive întemeiate să se creadă că acesta introduce solicitarea de protecție internațională numai pentru a întârzia sau a submina executarea deciziei de returnare;
- (e) în cazul în care este necesar din rațiuni de protejare a securității naționale sau a ordinii publice;
- (f) în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid [(JO 2013, L 180, p. 31)].

Motivele de detenție se prevăd în dreptul intern.

[...]”

- 20 Articolul 9 din Directiva 2013/33, intitulat „Garanții pentru solicitanții aflați în detenție”, prevede la alineatul (1):

„Un solicitant se plasează în detenție pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și este menținut în detenție numai atât timp cât sunt aplicabile motivele prevăzute la articolul 8 alineatul (3).”

- 21 Articolul 17 din această directivă, intitulat „Normele generale privind condițiile materiale de primire și îngrijirile medicale”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre se asigură că solicitanții de azil au acces la condițiile materiale de primire din momentul prezentării cererii lor de protecție internațională.”

- 22 Articolul 18 din directiva menționată, care este intitulat „Modalitățile condițiilor materiale de primire”, prevede la alineatul (9):

„În cazuri justificate în mod corespunzător, în ceea ce privește condițiile materiale de primire, statele membre pot stabili, cu titlu excepțional, și alte forme decât cele prevăzute în prezentul articol, pentru o perioadă rezonabilă, cât mai scurtă posibil, atunci când:

[...]

- (b) capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit sunt temporar epuizate.

Astfel de condiții diferite satisfac, în oricare dintre cazuri, nevoile de bază.”

Dreptul spaniol

- 23 Articolul 58 din Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (Legea organică 4/2000 privind drepturile și libertățile străinilor în Spania și integrarea lor socială) din 11 ianuarie 2000 (BOE nr. 10 din 12 ianuarie 2000, p. 1139), în versiunea aplicabilă faptelor în discuție în litigiul principal (denumită în continuare „Legea organică 4/2000”), reglementează îndepărtarea străinilor aflați în situație de ședere ilegală.
- 24 Articolul 58 din Legea organică 4/2000 prevede, la alineatul 3, o procedură simplificată pentru îndepărtarea străinilor care încearcă să intre ilegal în Spania. Acesta precizează, la alineatul 4, că persoanele vizate la alineatul 3 nu pot fi îndepărtate atât timp cât o eventuală cerere de protecție internațională nu a fost declarată inadmisibilă și stabilește, la alineatul 6, că, atunci când îndepărtarea nu este posibilă în termen de 72 de ore, trebuie să se solicite autorităților judiciare plasarea în detenție.
- 25 Articolul 61 din Legea organică 4/2000 prevede măsurile provizorii în cadrul procedurilor de îndepărtare. Articolul 62 din această lege privește plasarea în detenție, iar articolul 64 alineatul 5 din legea menționată prevede suspendarea deciziilor de îndepărtare atât timp cât o cerere de protecție internațională nu a fost declarată inadmisibilă.
- 26 Articolele 2 și 3 din Ley 12/2009, reguladora del derecho de asilo y de la protección subsidiaria (Legea 12/2009 privind dreptul de azil și protecția subsidiară) din 30 octombrie 2009 (BOE nr. 263 din 31 octombrie 2009, p. 90860), în versiunea aplicabilă faptelor în discuție în litigiul principal, definesc dreptul de azil și, respectiv, statutul de refugiat. Potrivit articolului 5 din această lege, acordarea protecției subsidiare presupune ca persoana în cauză să nu fie îndepărtată. În sfârșit, articolul 30 din legea menționată prevede accesul la serviciile sociale și de primire pentru solicitanții de protecție internațională care au nevoie de acestea.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 27 La 12 decembrie 2019, la ora 19.05, o ambarcațiune la bordul căreia se aflau 45 de bărbați de origine subsahariană, printre care VL, resortisant malian, a fost interceptată de Salvamento Marítimo (Salvarea Maritimă, Spania) în apropierea coastelor spaniole. Nava de salvare maritimă a imbarcat acești 45 de resortisanți ai unor țări terțe și i-a debarcat pe chei, în sudul insulei Gran Canaria (Spania), la ora 21.30.
- 28 După primirea primelor îngrijiri medicale, resortisanții menționați au fost predați către Brigada Local de Extranjería y Fronteras (Brigada Locală pentru Străini și Frontiere) din cadrul Comisaría de Policía Nacional de Maspalomas (Comisariatul de Poliție Națională din Maspalomas, Spania). La 13 decembrie 2019, la ora 00.30, aceștia au fost transferați la Jefatura Superior de Policía de Canarias (Inspectoratul General al Poliției din Canare, Spania).
- 29 Prin decizia din 13 decembrie 2019, Subdelegación del Gobierno en Las Palmas (Subdelegația Guvernului din Las Palmas, Spania) a dispus îndepărtarea acestor resortisanți. Întrucât decizia în cauză nu a putut fi executată în termenul de 72 de ore prevăzut la articolul 58 alineatul 6 din Legea organică 4/2000, o cerere de plasare într-un centru de detenție a fost formulată la Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana, Spania).
- 30 Din decizia de trimitere rezultă că, în cadrul unei anchete preliminare, această instanță a adoptat, la data de 14 decembrie 2019, trei decizii în litigiul principal.

- 31 Prin intermediul primei decizii, instanța menționată i-a acordat lui VL dreptul de a face o declarație, după ce i-a adus la cunoștință drepturile sale, în prezența unui avocat și a unui interpret de limbă bambara, limbă pe care acesta a declarat că o vorbește și o înțelege. În această declarație, pentru care a fost întocmit un proces-verbal, VL și-a exprimat intenția de a solicita protecție internațională, întrucât avea temeri că va fi persecutat pentru motive de rasă sau de apartenență la un grup social. Acesta a subliniat în special că, din cauza războiului din Mali, întoarcerea în această țară l-ar supune riscului de a fi omorât.
- 32 Întrucât, potrivit dreptului spaniol, Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana) nu este considerat o autoritate decizională, în sensul articolului 2 litera (f) din Directiva 2013/32, acesta a comunicat, printr-o a doua decizie, către Brigada Provincial de Extranjería y Fronteras (Brigada Provincială pentru Străini și Frontiere), pe de o parte, și către Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR), pe de altă parte, declarația prin care VL își exprimase intenția de a solicita protecția internațională. Prin această decizie, s-a solicitat de asemenea Subdelegației Guvernului din Canare, Brigăzii Provinciale pentru Străini și Frontiere și Ministerio de Trabajo, Migraciones y Seguridad Social (Ministerul Muncii, Imigrării și Securității Sociale, Spania) să îi acorde lui VL, precum și altor 25 de solicitanți de protecție internațională, un loc în centrul de cazare umanitară.
- 33 Întrucât a constatat că, din cauza lipsei de locuri disponibile, numai 12 solicitanți din 26 puteau beneficia de un loc în centrul de cazare umanitară, Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana) a dispus, printr-o a treia decizie, plasarea celorlalți 14 solicitanți, printre care VL, într-un centru de detenție pentru străini și soluționarea cererii lor de protecție internațională în cadrul acestui centru de detenție.
- 34 Instanța de trimitere precizează că un funcționar al Brigăzii Provinciale pentru Străini și Frontiere i-a comunicat lui VL, înainte de transferul său într-un centru de detenție, că s-a stabilit data interviului referitor la cererea sa de protecție internațională.
- 35 Avocata lui VL a declarat apel împotriva deciziei de plasare în detenție a lui VL, pentru motivul că această decizie ar fi incompatibilă cu Directivele 2013/32 și 2013/33.
- 36 În aceste condiții, Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva [2013/32] prevede situația în care cererile de protecție internațională sunt înaintate altor autorități care, în temeiul legislației interne, nu sunt competente să le înregistreze, caz în care statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de șase zile lucrătoare de la depunerea cererii.

Acest articol trebuie interpretat în sensul că judecătorul de instrucție competent să se pronunțe cu privire la plasarea sau nu în detenție a străinilor în conformitate cu dreptul național spaniol poate fi considerat ca fiind una dintre aceste «alte autorități» în fața cărora solicitanții își pot exprima intenția de a formula o cerere de protecție internațională, dar care nu sunt competente să o înregistreze?

2) În cazul în care judecătorul de instrucție este considerat ca fiind una dintre aceste autorități, articolul 6 alineatul (1) din Directiva [2013/32] trebuie interpretat în sensul că acesta trebuie să informeze solicitanții cu privire la organul competent și la modalitatea în care pot formula cererile de protecție internațională și în sensul că, în cazul solicitării protecției, acesta trebuie să notifice organul competent în conformitate cu dreptul național în vederea înregistrării și a soluționării cererii de protecție internațională, precum și autoritatea administrativă competentă, pentru a i se acorda solicitantului măsurile de primire prevăzute la articolul 17 din Directiva [2013/33]?

3) Articolul 26 din Directiva [2013/32] și articolul 8 din Directiva [2013/33] trebuie interpretate în sensul că nu este posibilă plasarea în detenție a resortisantului unei țări terțe, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Directiva [2013/33], deoarece solicitantul este protejat de principiul nereturnării din momentul în care își exprimă intenția respectivă în fața judecătorului de instrucție?”

Cu privire la procedura de urgență

- 37 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii de urgență prevăzute la articolul 107 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții.
- 38 În susținerea cererii, ea a arătat în special că VL era privat de libertate ca urmare a plasării sale într-un centru de detenție și că era vizat de o decizie de îndepărtare care putea fi executată în orice moment.
- 39 În această privință, trebuie să se constate, pe de o parte, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Directivelor 2013/32 și 2013/33, care se încadrează în titlul V din partea a treia din Tratatului FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, și, pe de altă parte, că plasarea unui resortisant al unei țări terțe într-un centru de detenție, în cursul procedurii de examinare a cererii sale de protecție internațională sau în vederea îndepărtării sale, constituie o măsură privativă de libertate de natură să justifice declanșarea procedurii preliminare de urgență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctele 31 și 35, precum și Ordonanța din 5 iulie 2018, *C* și alții, C-269/18 PPU, EU:C:2018:544, punctele 35 și 37).
- 40 În plus, condiția privind urgența obținerii unui răspuns din partea Curții în cele mai scurte termene trebuie să fie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii prin care se urmărește obținerea judecării trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (Hotărârea din 17 martie 2016, *C-695/15 PPU*, EU:C:2016:188, punctul 34, precum și Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 99).
- 41 Având în vedere aceste considerații, la 6 februarie 2020, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, Camera a patra a Curții a decis să admită cererea instanței de trimitere de judecare a prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii de urgență.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 42 În observațiile sale scrise, guvernul spaniol susține că Curtea nu este competentă să soluționeze prezenta cerere de decizie preliminară, pentru motivul că, potrivit dreptului spaniol, instanța de trimitere este competentă doar să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe în scopul executării deciziei de returnare, iar nu să soluționeze cererile de protecție internațională. În aceste condiții, întrebările adresate de instanța de trimitere nu ar avea nicio legătură cu obiectul litigiului.
- 43 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită prin articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se

pronunțe, astfel de întrebări beneficiind de o prezumție de relevanță. Rezultă că Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [a se vedea, recent, Hotărârea din 26 martie 2020, A. P. (Măsurile de probațiune), C-2/19, EU:C:2020:237, punctele 25 și 26].

- 44 În această privință, este necesar să se constate că afirmația guvernului spaniol conform căreia, în dreptul spaniol, instanța de trimitere nu este o autoritate competentă să soluționeze cererile de protecție internațională nu exclude ca această instanță să poată fi considerată o „altă autoritate”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32. Prin urmare, aprecierea acestui argument ține de examinarea pe fond a întrebărilor preliminare adresate de instanța de trimitere, astfel încât nu se poate concluziona că întrebările menționate nu au nicio legătură cu obiectul litigiului principal.
- 45 Reiese astfel că acest element nu este de natură să răstoarne prezumția de relevanță de care beneficiază întrebările adresate cu titlu preliminar de instanța de trimitere și care nu poate fi înlăturată decât în cazuri excepționale (Hotărârea din 7 septembrie 1999, Beck și Bergdorf, C-355/97, EU:C:1999:391, punctul 22).
- 46 În plus, trebuie subliniat că, ulterior formulării prezentei cereri de decizie preliminară, Curtea a luat cunoștință de executarea deciziei de îndepărtare pronunțate împotriva lui VL. În aceste condiții, Curtea a adresat instanței de trimitere, în temeiul articolului 101 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, o cerere de lămuriri pentru a afla dacă procedura din litigiul principal a rămas fără obiect.
- 47 În răspunsul său, primit de Curte la 23 aprilie 2020, Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana) a indicat, pe de o parte, că a primit, la 21 ianuarie 2020, în ziua următoare formulării cererii sale de decizie preliminară, o informație care permitea să se presupună că decizia de îndepărtare a lui VL fusese executată și, pe de altă parte, că, independent de această executare, litigiul principal își păstrează obiectul, în măsura în care acesta era obligat să se pronunțe, pe baza răspunsurilor Curții la întrebările adresate, asupra legalității deciziei anterioare care a determinat privarea de libertate suferită de VL în perioada cuprinsă între 14 decembrie 2019 și 21 ianuarie 2020, data îndepărtării sale, și că rezultatul litigiului principal ar putea, eventual, să îl determine pe VL să introducă o acțiune în despăgubire.
- 48 În această privință, atât din textul, cât și din economia articolului 267 TFUE rezultă că procedura preliminară presupune printre altele ca o cauză să fie efectiv pendinte în fața instanțelor naționale, decizia preliminară solicitată trebuind să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizată. Astfel, justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la probleme generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu (a se vedea Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctele 44-46 și jurisprudența citată).
- 49 Așadar, respingerea unei cereri formulate de o instanță națională este posibilă numai dacă este evident că procedura de la articolul 267 TFUE a fost deturnată de la obiectul său și tinde, în realitate, să determine Curtea să se pronunțe într-un litigiu fictiv în care, în mod vădit, dreptul Uniunii nu se poate aplica nici direct, nici indirect împrejurărilor din speță (Hotărârea din 28 noiembrie 2018, Amt Azienda Trasporti e Mobilità și alții, C-328/17, EU:C:2018:958, punctul 34).
- 50 În prezenta cauză, instanța de trimitere a indicat că, pentru a se pronunța asupra legalității privării de libertate suferite de VL, este în continuare necesar un răspuns din partea Curții la întrebările preliminare adresate. Or, în măsura în care procedura instituită la articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează

acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului asupra căruia urmează să se pronunțe, o astfel de mențiune a instanței de trimitere este, în principiu, obligatorie pentru Curte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Pohotovost, C 470/12, EU:C:2014:101, punctul 32), cu atât mai mult cu cât împrejurările excepționale menționate la punctul precedent nu au fost dovedite.

51 Prin urmare, prezenta cerere de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la prima întrebare

52 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale figurează printre „alte autorități” vizate la această dispoziție, care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională, dar care nu sunt competente, în temeiul dreptului național, să le înregistreze.

53 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, rezultă atât din cerințele aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cele ale principiului egalității că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu cuprinde nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie în mod normal să aibă, în întreaga Uniune, o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama nu numai de termenii acesteia, ci și de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [Hotărârea din 18 ianuarie 1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, punctul 11, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, K. H. K. (Indisponibilizare a conturilor bancare), C-555/18, EU:C:2019:937, punctul 38].

54 În această privință, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2013/32 prevede că, atunci când o persoană înaintează o cerere de protecție internațională unei autorități competente, în temeiul dreptului național, să înregistreze astfel de cereri, înregistrarea are loc în cel mult trei zile lucrătoare de la înaintarea cererii. În ceea ce privește articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă, acesta precizează că, dacă cererea de protecție internațională este înaintată altor autorități susceptibile să primească astfel de cereri, dar care nu sunt competente să le înregistreze în temeiul legislației interne, statele membre se asigură că înregistrarea are loc în decurs de șase zile lucrătoare de la înaintarea cererii.

55 Astfel cum reiese din expresia „autoritate competentă în temeiul dreptului național”, care figurează la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2013/32, aceasta din urmă lasă statelor membre sarcina de a stabili care este autoritatea competentă să înregistreze cererile de protecție internațională.

56 În schimb, după cum a arătat în esență domnul avocatul general la punctul 56 din concluziile sale, referindu-se la noțiunea de „alte autorități susceptibile să primească astfel de cereri [de protecție internațională], dar care nu sunt, în temeiul dreptului național, competente să le înregistreze”, articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă nu face nicidecum trimitere la dreptul național și, așadar, nu impune statelor membre să desemneze aceste „alte autorități”.

57 În această privință, reiese în mod clar din această dispoziție că legiuitorul Uniunii a intenționat să rețină o interpretare largă a autorităților care, fără a fi competente să înregistreze cererile de protecție internațională, pot primi totuși asemenea cereri. Astfel, alegerea adjectivului „alte” evocă voința de a opta pentru o definiție deschisă a perimetrului autorităților care pot primi cereri de protecție internațională.

- 58 Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din această directivă confirmă, de altfel, această accepțiune extinsă, impunând tuturor autorităților care sunt numai „susceptibile” să primească cereri de protecție internațională obligația să le primească efectiv atunci când acestea sunt înaintate.
- 59 Astfel, din moment ce este plauzibil ca un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală să înainteze o cerere de protecție internațională în fața unei autorități judiciare care trebuie să se pronunțe asupra unei cereri de plasare în detenție înaintate de autoritățile naționale, în special în vederea returnării sale, este necesar să se considere că noțiunea de „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, înglobează o astfel de instanță.
- 60 În plus, nu se poate desprinde un argument din faptul că articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/32 nu menționează, cu titlu de autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională, decât poliția, polițiștii de frontieră, autoritățile competente în materie de imigrație și personalul din locurile de reținere. Astfel, întrucât această enumerare este introdusă prin locuțiunea „precum”, aceasta nu este exhaustivă.
- 61 În plus, faptul că articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32 nu indică natura, judiciară sau administrativă, pe care trebuie să o aibă aceste „alte autorități” constituie tocmai, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 58 din concluziile sale, un indiciu al voinței legiuitorului Uniunii de a îngloba, prin alegerea acestei noțiuni, mai multe autorități, eventual judiciare, și de a nu se limita numai la autoritățile administrative.
- 62 În sfârșit, această interpretare literală a articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2013/32 este coroborată cu o interpretare contextuală.
- 63 Astfel, pe de o parte, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 60 și 61 din concluziile sale, trebuie amintit că unul dintre obiectivele urmărite de Directiva 2013/32 este de a garanta un acces efectiv, și anume un acces cât mai ușor posibil, la procedura de acordare a protecției internaționale, după cum reiese în special din considerentele (8), (20), (25) și (26) ale acestei directive. În vederea garantării unui asemenea acces, articolul 6 alineatul (2) din directiva menționată prevede obligația statelor membre de a se asigura că persoana care a solicitat protecție internațională are „posibilitatea efectivă de a depune cererea sa în cel mai scurt timp posibil”.
- 64 Pe de altă parte, această interpretare rezultă și din considerentul (25) al aceleiași directive, potrivit căruia un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală ar trebui să dispună de garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii.
- 65 Astfel cum a susținut Comisia Europeană în observațiile sale scrise și după cum a arătat domnul avocat general la punctul 64 din concluziile sale, în cadrul unor proceduri foarte rapide precum cea în discuție în litigiul principal, în care, pe de o parte, decizia de îndepărtare este emisă în termen de 24 de ore de la sosirea resortisantului țării terțe aflat în situație de ședere ilegală și în care, pe de altă parte, acesta este audiat de judecătorul de instrucție în ziua următoare, audierea respectivă, care se desfășoară în prezența unui avocat și a unui interpret care vorbește o limbă înțeleasă de persoana interesată, constituie momentul adecvat pentru înaintarea unei cereri de protecție internațională. Audierea menționată poate fi, în funcție de împrejurări, prima ocazie de a se prevala de dreptul de a înainta o astfel de cerere.
- 66 În speță, reiese din indicațiile furnizate de instanța de trimitere că VL nu a fost informat de posibilitatea de a solicita protecție internațională înainte de a fi audiat de judecătorul de instrucție. Prin urmare, împrejurarea invocată de guvernul spaniol și de Ministerio Fiscal (Ministerul Public, Spania) potrivit căreia persoana interesată își putea înainta ulterior cererea în centrul de detenție nu reprezintă un motiv suficient pentru a se considera că acesteia nu trebuia să i se permită să o facă în fața judecătorului de instrucție competent pentru a se pronunța cu privire la plasarea sa în detenție.

- 67 Rezultă că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, faptul de a interzice unei autorități judiciare precum Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (Judecătorul de instrucție nr. 3 din San Bartolomé de Tirajana) să primească cereri de protecție internațională ar fi contrar realizării obiectivului de a garanta accesul efectiv la procedura de acordare a protecției internaționale, menționat la punctul 63 din prezenta hotărâre.
- 68 Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale figurează printre „alte autorități” vizate la această dispoziție, care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională, dar care nu sunt competente, în temeiul dreptului național, să le înregistreze.

Cu privire la a doua întrebare

- 69 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție, în calitatea sa de „altă autoritate”, în sensul acestei dispoziții, trebuie, pe de o parte, să informeze resortisanții unor țări terțe aflați în situație de ședere ilegală cu privire la modalitățile în care pot depune o cerere de protecție internațională și, pe de altă parte, în cazul în care un resortisant și-a manifestat intenția de a înainta o astfel de cerere, să transmită dosarul autorității competente în vederea înregistrării cererii menționate, pentru ca acest resortisant să poată beneficia de condițiile materiale de primire și de îngrijirile medicale prevăzute la articolul 17 din Directiva 2013/33.
- 70 Pentru a răspunde la prima parte a întrebării, este necesar să se amintească faptul că, potrivit articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/32, statele membre se asigură că „celelalte autorități” vizate la această dispoziție, care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională, au informațiile relevante și că personalul acestora beneficiază de nivelul necesar de formare corespunzător sarcinilor și responsabilităților lor, precum și că primesc instrucțiuni pentru a-i informa pe solicitanți cu privire la locul și la modalitatea de depunere a cererilor de protecție internațională.
- 71 Întrucât rezultă din răspunsul la prima întrebare că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale figurează printre „alte autorități” vizate la articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, reiese că acest judecător de instrucție este ținut de asemenea, în temeiul articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din această directivă, să furnizeze solicitanților de protecție internațională informații cu privire la modalitățile concrete de depunere a unei cereri de protecție internațională.
- 72 Această interpretare a articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/32 este coroborată cu articolul 6 alineatul (2) din această directivă, care obligă statele membre să se asigure că persoana care a înaintat o cerere de protecție internațională are posibilitatea efectivă de a o depune în cel mai scurt timp posibil.
- 73 Or, deși aceste dispoziții dovedesc că legiuitorul Uniunii a intenționat să mențină efectivitatea dreptului resortisanților unor țări terțe aflați în situație de ședere ilegală de a solicita să beneficieze de protecție internațională, o astfel de efectivitate ar fi redusă la neant dacă, la fiecare etapă procedurală, o „altă autoritate”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Directiva 2013/32, ar putea să se abțină să informeze resortisantul vizat cu privire la posibilitatea solicitării protecției internaționale, pentru motivul că acesta din urmă ar fi primit probabil anterior astfel de informații sau este susceptibil să le primească ulterior.

- 74 Așadar, prin informarea unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală cu privire la modalitățile concrete de a depune o cerere de protecție internațională, un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a acestui resortisant în vederea returnării sale acționează, astfel cum impune considerentul (18) al Directivei 2013/32, atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională pentru a lua o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională, fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete a acestor cereri.
- 75 Guvernul spaniol consideră însă că o „altă autoritate”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, nu poate informa, din proprie inițiativă, un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională.
- 76 În această privință, este necesar să se arate că considerentul (28) al acestei directive menționează că, pentru a facilita accesul la procedura de examinare la punctele de trecere a frontierei și în locurile de reținere, ar trebui să se furnizeze informații cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională. În ceea ce privește articolul 8 alineatul (1) din directiva menționată, acesta impune statelor membre, în situația în care există indicații cu privire la faptul că resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi ținută în locuri de reținere sau care se află la puncte de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit, la frontierele externe, ar dori să înainteze o cerere de protecție internațională, să le furnizeze informații cu privire la posibilitatea de a face acest lucru.
- 77 Întrucât articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/32 prevede astfel că „respectivul autorități susceptibile să primească cereri de protecție internațională” care intervin atât înainte, cât și după judecătorul de instrucție trebuie să fie în măsură să furnizeze solicitanților informații privind modalitățile de depunere a unei cereri de protecție internațională, este necesar să se considere că obligația de a pune la dispoziția resortisanților unor țări terțe aflați în situație de ședere ilegală informații cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională se aplică și unui judecător de instrucție precum cel în discuție în litigiul principal, la fel ca oricărei alte autorități susceptibile să primească asemenea cereri.
- 78 Prin urmare, un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale se conformează prevederilor articolului 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf, precum și ale articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2013/32 atunci când ia inițiativa de a-l informa pe acest resortisant cu privire la dreptul de care dispune de a solicita protecție internațională.
- 79 Pentru a răspunde la a doua parte a întrebării, trebuie amintit că considerentul (27) al Directivei 2013/32 menționează printre altele că resortisanții țărilor terțe care și-au exprimat dorința de a solicita protecție internațională ar trebui să se conformeze obligațiilor și ar trebui să beneficieze de drepturi în temeiul acestei directive și al Directivei 2013/33. În acest sens, statele membre ar trebui să înregistreze cât mai rapid posibil faptul că respectivele persoane sunt solicitanți de protecție internațională.
- 80 Or, în ipoteza în care o cerere de protecție internațională a fost înaintată în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, această dispoziție acordă statului membru vizat, în scopul înregistrării acestei cereri, un termen de șase zile lucrătoare de la înaintarea cererii.
- 81 Pentru ca acest termen deosebit de scurt să poată fi respectat, este obligatoriu, în special în vederea asigurării eficacității și a rapidității procedurii de examinare a cererilor de protecție internațională, ca o astfel de autoritate să transmită dosarul pe care îl deține autorității competente în temeiul dreptului național să înregistreze cererea.

- 82 În lipsa unei asemenea comunicări, însuși obiectivul Directivei 2013/32, în special cel al articolului 6 alineatul (1) din această directivă, care constă în a garanta accesul efectiv, ușor și rapid la procedura de protecție internațională, ar fi grav compromis, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 72 din concluziile sale.
- 83 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție, în calitatea sa de „altă autoritate”, în sensul acestei dispoziții, trebuie, pe de o parte, să îi informeze pe resortisanții unor țări terțe aflați în situație de ședere ilegală cu privire la modalitățile de depunere a unei cereri de protecție internațională și, pe de altă parte, în cazul în care un resortisant și-a manifestat intenția de a înainta o astfel de cerere, să transmită dosarul autorității competente în vederea înregistrării cererii menționate, pentru ca resortisantul respectiv să poată beneficia de condițiile materiale de primire și de îngrijirile medicale prevăzute la articolul 17 din Directiva 2013/33.

Cu privire la a treia întrebare

- 84 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 26 din Directiva 2013/32 și articolul 8 din Directiva 2013/33 trebuie interpretate în sensul că un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală care și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, nu poate fi plasat în detenție decât pentru motivele prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2013/33.
- 85 În această privință, este necesar să se arate că atât articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2013/32, cât și articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2013/33 prevăd că statele membre nu pot plasa o persoană în detenție pentru unicul motiv că aceasta solicită protecție internațională.
- 86 Așadar, trebuie să se stabilească, în primul rând, dacă un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală care și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională este un solicitant de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2013/32.
- 87 Mai întâi, este necesar să se arate, după cum a procedat domnul avocat general la punctul 78 din concluziile sale, că articolul 6 din Directiva 2013/32 distinge între înaintarea cererii, pe de o parte, și depunerea acesteia, pe de altă parte.
- 88 În această privință, reiese în mod clar din textul Directivei 2013/32 că aceasta leagă, în mod iterativ, calitatea de solicitant de protecție internațională de înaintarea unei cereri. Astfel, articolul 2 litera (c) din această directivă definește „solicitantul” ca fiind un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a înaintat o cerere de protecție internațională cu privire la care nu a fost adoptată încă o decizie finală. Articolul 2 litera (b) din directiva menționată definește „cererea” ca fiind cererea „depusă [a se citi «înaintată»]” într-un stat membru de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid. Același lucru este valabil și pentru articolul 2 litera (b) din Directiva 2013/33, care definește „solicitantul” ca fiind un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a „făcut [a se citi «înaintat»]” o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a pronunțat încă o hotărâre definitivă, precum și pentru articolul 2 litera (a) din această directivă, potrivit căruia „cerere de protecție internațională” înseamnă o cerere de protecție internațională adresată unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, care poate fi înțeleasă ca urmărind să obțină statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară.

- 89 Această accepțiune largă a noțiunii de „solicitant de protecție internațională” rezultă și din articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2013/32, din care reiese că această directivă se aplică tuturor cererilor de protecție internațională înaintate pe teritoriul statelor membre, precum și din articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2013/33, din care se deduce că aceasta se aplică tuturor resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care înaintează o cerere de protecție internațională.
- 90 De altfel, articolul 6 alineatul (1) primul și al doilea paragraf din Directiva 2013/32 impune statelor membre să înregistreze cererea de protecție internațională în decurs de trei sau de șase zile lucrătoare de la „depunerea [a se citi «înaintarea»]” ei, după cum cererea menționată a fost înaintată la autoritatea competentă, în temeiul dreptului național, să o înregistreze sau la o altă autoritate susceptibilă să primească o astfel de cerere, fără să fie însă competentă în temeiul dreptului național să o înregistreze. În ceea ce privește articolul 6 alineatul (2) din această directivă, acesta impune de asemenea statelor membre obligația de a se asigura că persoana care a solicitat protecție internațională are posibilitatea efectivă de a „depune” cererea sa în cel mai scurt timp posibil.
- 91 În sfârșit, este important să se arate că, potrivit considerentului (27) al directivei menționate, resortisanții unor țări terțe și apatrizii care și-au exprimat dorința de a solicita protecție internațională sunt solicitanți de protecție internațională și, în această calitate, ar trebui să se conformeze obligațiilor și ar trebui să beneficieze de drepturi în temeiul Directivelor 2013/32 și 2013/33. A doua teză a considerentului menționat precizează, în plus, că, în acest sens, statele membre ar trebui să înregistreze cât mai rapid posibil faptul că respectivele persoane sunt solicitanți de protecție internațională.
- 92 Din ansamblul acestor elemente reiese că un resortisant al unei țări terțe dobândește calitatea de solicitant de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2013/32, din momentul în care „depune [a se citi «înaintează»]” o astfel de cerere.
- 93 Or, în timp ce sarcina înregistrării cererii de protecție internațională revine statului membru vizat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) primul și al doilea paragraf din această directivă, iar depunerea acestei cereri impune, în principiu, solicitantului protecției internaționale să completeze un formular prevăzut în acest scop, în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4) din directiva menționată, acțiunea de „înaintare” a unei cereri de protecție internațională nu necesită nicio formalitate administrativă, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 82 din concluziile sale, formalitățile respective trebuind să fie respectate la momentul „depunerii” cererii.
- 94 Rezultă, pe de o parte, că dobândirea calității de solicitant de protecție internațională nu este subordonată nici înregistrării, nici depunerii cererii și, pe de altă parte, că faptul că un resortisant al unei țări terțe și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, precum un judecător de instrucție, este suficient pentru a-i conferi acestuia calitatea de solicitant de protecție internațională și, prin urmare, pentru a declanșa termenul de șase zile lucrătoare în care statul membru vizat trebuie să înregistreze cererea menționată.
- 95 Așadar, este necesar, în al doilea rând, să se aprecieze dacă un solicitant de protecție internațională poate fi plasat în detenție pentru un alt motiv decât cele prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2013/33.
- 96 Trebuie arătat de la bun început că articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2008/115 coroborat cu considerentul (9) al acesteia trebuie interpretat în sensul că directiva amintită nu este aplicabilă unui resortisant al unei țări terțe care a depus o cerere de protecție internațională, în sensul Directivei 2013/32, și aceasta în perioada cuprinsă între depunerea cererii menționate și adoptarea deciziei în primă instanță care statuează asupra acestei cereri sau, dacă este cazul, soluționarea căii de atac introduse împotriva deciziei respective (a se vedea prin analogie Hotărârea din 30 mai 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, punctul 49).

- 97 Pe de altă parte, protecția inerentă dreptului la o cale de atac efectivă, precum și principiului nereturnării trebuie să fie asigurate recunoscându-i-se solicitantului de protecție internațională un drept la o cale de atac efectivă, suspensivă de plin drept, cel puțin în fața unei instanțe judecătorești, împotriva unei decizii de returnare sau a unei eventuale decizii de îndepărtare, în sensul Directivei 2008/115. Revine statelor membre atribuția să asigure deplina eficacitate a căii de atac împotriva deciziei prin care se respinge cererea de protecție internațională, prin suspendarea tuturor efectelor deciziei de returnare în termenul stabilit pentru introducerea căii de atac și, în cazul în care se introduce o asemenea cale de atac, până la soluționarea acesteia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 septembrie 2018, *Belastingdienst/Toeslagen* (Efectul suspensiv al apelului), C-175/17, EU:C:2018:776, punctul 33 și jurisprudența citată].
- 98 Întrucât, astfel cum s-a constatat la punctul 94 din prezenta hotărâre, un resortisant al unei țări terțe care și-a manifestat, în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, intenția de a solicita protecție internațională beneficiază de calitatea de solicitant de protecție internațională, situația sa nu poate intra, în această etapă, în domeniul de aplicare al Directivei 2008/115.
- 99 Rezultă că, în speță și după cum a arătat domnul avocat general la punctul 106 din concluziile sale, deși condițiile detenției lui VL erau reglementate de Directiva 2008/115 până la data la care a înaintat cererea sa de protecție internațională, începând de la această dată i-au devenit aplicabile articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2013/32 și articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2013/33 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 210 și 213).
- 100 Or, din coroborarea acestor ultime două dispoziții rezultă că statele membre nu pot plasa o persoană în detenție pentru unicul motiv că aceasta este un solicitant de protecție internațională și că motivele și condițiile detenției, precum și garanțiile acordate solicitanților plasați în detenție trebuie să fie conforme cu Directiva 2013/33.
- 101 În această privință, articolele 8 și 9 din această directivă coroborate cu considerentele (15) și (20) ale acesteia aduc restrângeri importante puterii conferite statelor membre de a proceda la o plasare în detenție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctele 61 și 62, precum și Hotărârea din 14 septembrie 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punctele 44 și 45).
- 102 Astfel, potrivit articolului 8 alineatul (2) din directiva menționată, un solicitant de protecție internațională nu poate fi plasat în detenție decât atunci când, pe baza analizei individuale a fiecărui caz în parte, se dovedește a fi necesar și nu se pot aplica efectiv măsuri mai puțin coercitive. Rezultă că autoritățile naționale nu pot plasa în detenție un solicitant de protecție internațională fără să fi verificat în prealabil, de la caz la caz, dacă o asemenea detenție este proporțională cu scopurile urmărite de aceasta (Hotărârea din 14 septembrie 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punctul 48, precum și Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 258).
- 103 Este adevărat că, în conformitate cu articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf din Directiva 2013/33, motivele de detenție se prevăd în dreptul național.
- 104 Cu toate acestea, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că articolul 8 alineatul (3) primul paragraf din această directivă enumeră în mod exhaustiv diferitele motive susceptibile să justifice o plasare în detenție și că fiecare dintre aceste motive răspunde unei nevoi specifice, prezentând astfel un caracter autonom (Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctul 59, Hotărârea din 14 septembrie 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punctul 42, și Hotărârea din 14 mai 2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 250).

- 105 În plus, având în vedere importanța dreptului la libertate consacrat la articolul 6 din cartă și gravitatea ingerinței pe care o constituie o asemenea măsură de plasare în detenție față de acest drept, restrângerile exercitării acestuia trebuie să fie efectuate în limitele strictului necesar (Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctul 56, și Hotărârea din 14 septembrie 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punctul 40).
- 106 Or, motivul invocat în litigiul principal pentru a justifica detenția lui VL, și anume faptul că ar fi fost imposibil să se găsească pentru acesta un loc într-un centru de cazare umanitară, nu corespunde niciunui dintre motivele de detenție menționate la articolul 8 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 2013/33.
- 107 Un astfel de motiv de detenție este, în consecință, contrar prevederilor articolului 8 alineatele (1)-(3) din această directivă, întrucât aduce atingere conținutului esențial al condițiilor materiale de primire care trebuie să fie recunoscute unui solicitant de protecție internațională în cursul examinării cererii sale de protecție internațională și nu respectă nici principiile, nici obiectivul directivei menționate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 252).
- 108 Este adevărat că articolul 18 alineatul (9) litera (b) din Directiva 2013/33 prevede că statele membre pot stabili, cu titlu excepțional și în cazuri justificate în mod corespunzător, și alte forme materiale de primire decât cele prevăzute la articolul menționat, pentru o perioadă rezonabilă, cât mai scurtă posibil, atunci când printre altele capacitățile de cazare disponibile în mod obișnuit sunt temporar epuizate. Cu toate acestea, plasarea în detenție, ca măsură privativă de libertate, nu poate fi considerată o altă formă materială de primire, în sensul acestei dispoziții.
- 109 În plus, articolul 8 alineatul (3) litera (d) din directiva menționată nu permite plasarea în detenție a unui solicitant de protecție internațională supus procedurii de returnare, în temeiul Directivei 2008/115, în vederea pregătirii returnării și/sau a desfășurării procesului de îndepărtare, decât în cazul în care statul membru respectiv poate demonstra, pe baza unor criterii obiective, inclusiv faptul că acesta a avut deja posibilitatea să aibă acces la procedura de azil, că există motive întemeiate să se creadă că acesta introduce solicitarea de protecție internațională numai pentru a întârzia sau a submina executarea deciziei de returnare.
- 110 Or, în ceea ce privește, în primul rând, posibilitatea de a avea acces la procedura de azil, în speță și după cum arată domnul avocat general la punctul 109 din concluziile sale, reiese din mențiunile instanței de trimitere, care se bazează în această privință pe procesul-verbal de plasare în detenție și pe informarea despre drepturile și elementele esențiale referitoare la căile de atac împotriva deciziei de reținere, că VL nu a fost informat până la audierea sa de către judecătorul de instrucție despre posibilitatea înaintării unei cereri de protecție internațională. Astfel, această audiere pare să fi constituit singura ocazie pentru VL de a solicita protecție internațională înainte de a fi trimis într-un centru de detenție pentru străini. Prin urmare, după cum s-a amintit la punctul 66 din prezenta hotărâre, este lipsit de relevanță că, astfel cum susține guvernul spaniol, această persoană ar fi dispus de posibilitatea de a înainta ulterior o asemenea cerere în acest centru.
- 111 În al doilea rând, nu reiese nici din decizia de trimitere, nici din dosarul de care dispune Curtea că, în speță, au existat motive întemeiate pentru a se considera că solicitantul a înaintat cererea de protecție internațională numai pentru a întârzia executarea deciziei de returnare sau pentru a împiedica returnarea sa.
- 112 În sfârșit, trebuie amintit că articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2013/33 prevede că un solicitant de protecție internațională se plasează în detenție pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și este menținut în detenție numai atât timp cât sunt aplicabile motivele prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din această directivă (Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctul 62).

113 În aceste condiții, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că articolul 26 din Directiva 2013/32 și articolul 8 din Directiva 2013/33 trebuie interpretate în sensul că un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală care și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, nu poate fi plasat în detenție pentru un alt motiv decât cele prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2013/33.

Cu privire la cheltuielile de judecată

114 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

- 1) **Articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție sesizat să se pronunțe cu privire la plasarea în detenție a unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală în vederea returnării sale figurează printre „alte autorități” vizate la această dispoziție, care sunt susceptibile să primească cereri de protecție internațională, dar care nu sunt competente, în temeiul dreptului național, să le înregistreze.**
- 2) **Articolul 6 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că un judecător de instrucție, în calitatea sa de „altă autoritate”, în sensul acestei dispoziții, trebuie, pe de o parte, să îi informeze pe resortisanții unor țări terțe aflați în situație de ședere ilegală cu privire la modalitățile de depunere a unei cereri de protecție internațională și, pe de altă parte, în cazul în care un resortisant și-a manifestat intenția de a înainta o astfel de cerere, să transmită dosarul autorității competente în vederea înregistrării cererii menționate, pentru ca resortisantul respectiv să poată beneficia de condițiile materiale de primire și de îngrijirile medicale prevăzute la articolul 17 din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională.**
- 3) **Articolul 26 din Directiva 2013/32 și articolul 8 din Directiva 2013/33 trebuie interpretate în sensul că un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală care și-a manifestat intenția de a solicita protecție internațională în fața unei „alte autorități”, în sensul articolului 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2013/32, nu poate fi plasat în detenție pentru un alt motiv decât cele prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2013/33.**

Semnături